

Lodsejer kommer til at lide endogsaa store Tab ved den Maade, hvorpaa Vandløbene ere regulerede, og han har Vanskelighed ved at kunne faa Erstatning for den Skade, han derved lider. Men alt dette er jo overladt til de paagældende Kommissioner, og jeg mener, at dette maa man bøje sig for, og at man, hvis vi havde faaet denne lille Lov, maatte have henvist til de samme Myndigheder. Jeg kan ikke se, at den enkelte Lodsejer her i Modsætning til, hvad der finder Sted ved Hegnsynsloven og Vandsynslovene, skulde kunne paakalde Staten og sige: Her skal Staten tage fat, her skal sendes Politi og særligt Syn til at se efter, medens man paa andre Omraader, hvor der tit kan være lige saa generende Forhold til Stede for en Lodsejer, overlader det til ham selv at skulle ikke alene bekoste, hvad der skal foretages, men ogsaa at føre Tilsyn. Jeg kan derfor ikke se, at der for Øjeblikket er nogen Grund til at bortkaste dette lille Lovforslag, og jeg vil anbefale at stemme imod Dagsordenen. Vel ser jeg nok, at vi intet faa ud af dette Lovforslag i denne Samling, men jeg synes alligevel, at det er et godt Grundlag at arbejde videre paa. Jeg vil derfor, som sagt, anbefale at stemme imod Dagsordenen.

Oct. Hansen: Den sidste ærede Taler har vistnok Ret i, at det Lovforslag, som foreligger her, er en Forbedring af den nuværende Tilstand, men som det vigtigste Punkt af Forbedringerne anser jeg det, at man kan paakalde det offentlige Hjælp, navnlig: ogsaa Politiets Hjælp, og at der skal anlægges offentlig Politisag, medens det hidtil har været overladt de private at hjælpe sig selv ved privat Søgmaal. Men naar det nu altsaa er saa, at man lægger Vægten paa Polititilsynet, og vi alle ere enige om, at det er en ganske uheldig og umulig Tilstand, at den enkelte skal søge at skaffe sig Ret, og om, at der bør indføres offentlig Politibehandling af disse Sager, indser jeg ikke, hvorledes den ærede sidste Taler egentlig kan mene, at der vil udkræves mere Politivæsen og et langt kostbarere Tilsyn, hvis vi faa en Lov som den, Flertallet har anbefalet Ministeren at fremkomme med. Jeg tror, at vi netop ikke skulle fortsætte paa den Vej, som man kom ind paa i 1862. Forholdene have vakt almindelig Utilfredshed, baade til den ene og til den anden Side. Lodsejerne ere utilfredse, Stenfiskerne ere utilfredse, Loven bliver omgaaet, man gør i mange Tilfælde ligefrem. Naar ad Loven, som den

ærede Ordfører har udviklet. Hvis man nu tror, at man i væsentlig Grad kan bedre denne Tilstand ved de enkelte Forbedringer og Forandringer, som ligge i det foreliggende Lovforslag, da tror jeg, at man tager fejl. Jeg maa sige, at jeg sympatiserer i høj Grad med den Ordning, som Udvalgets Flertal opfordrer det ærede Mindretal til at søge gennemført, som jeg ogsaa tillod mig at udtale ved Sagens 1ste Behandling, og som det jo ogsaa er kommet frem i det andet Ting. Det er saa naturlig en Ting, at naar Staten er Herre over Soterritoriet og Forstranden og kan raade over og bestemme, hvad der maa ske, og hvad der ikke maa ske, bør Staten ikke kunne tillade, at der foregaar Ting, som ere ligefrem til Skade for Lodsejerne. Og da det i saa høj Grad beror paa et sagkyndigt Skøn over, hvor Søren kan gøre Skade, hvis Sten, Grus o. s. v. borttages, er det ogsaa en stor Forbedring, et stort Fremskridt, at det kommer ind under en almindelig Regel, at Sagen overlades til virkelig sagkyndige Folk, der kende Kysten og Betydningen af Bølgeslaget, som Udvalget siger. Jeg kan ikke samstemme med den ærede sidste Taler, naar han siger, at det bør overlades til lokale Folk. Man udnævner i Kommunerne nogle Landbrugere — det behøver ikke at være Folk, som kende til Søforhold eller Søkysten — og de skulle saa afgøre, ikke alene, havde jeg nær sagt, de geognostiske Forhold, om denne Kyst er udsat for at blive angreben af Havet, naar Sten og Grus borttages, men ogsaa, hvor langt man skal gaa ud i Søen. Hidtil har det været begrænset til en vis Grad; efter dette Lovforslag kunne de, havde jeg nær sagt, gaa milevidt ud fra Kysten. Den Slags Afgørelser maa ikke overlades til saadanne lokale Personer, som Strandsynsmændene ere; det maa gaa efter en almindelig Regel og iværksættes ved særlig sagkyndige Folk. Jeg tror ikke, at Bekostningen derfor bliver væsentlig større, deri samstemmer jeg med den ærede Ordfører. Det maa kunne ordnes praktisk saaledes ved Hjælp af de forhaandenværende Kræfter, at der kommer et virkelig effektivt og tilstrækkeligt Tilsyn. Med Hensyn til Bedømmelsen af, hvor der skal indtræde Kystfredning, og hvor det altsaa skal forbydes at tage Sten og Grus, stoler jeg rigtignok ganske anderledes paa, at de Mænd, som se det fra et almindeligt Synspunkt, ville vide at træffe det rette. — Denne Sag har jo ikke nogen politisk Betydning, og det er derfor lidt mærkeligt at se den Maade, hvorpaa Udvalget har